

VINCZE ERIKA
sűrűsödik

szoborba testesült hús ólom
a végtagokban verejtékben
pulzál a test indokolatlan
hőtermelés sűrű emberszag
a szempillák összeragadtak
nyálkás burok a szájon tüdön
agyat rágó férgek viszketnek

az idő mértékegység nélkül
maradt szétkenve súlyos paplan
alatt ragadós nyúlós réteg
meleg mélyedések felfekvés
fekélyek között vöröslő bőr
emberfoszlányok labirintus
függönyök mögé zárt létezés

elszáradt mondatok zörögnek
a súlyos test alatt porladnak
összefolyt napok töltenek ki
minden megszületett gondolat
bent rekedt az agyban torokban
forr bugyog lázban sűrűsödik
szurokká légszomj nincs levegő

két négyzetméter lett a világ
összezsugorodott az égbolt
alászállt vergődik úgy marad
a végtelen súlya a bőrön
áramlik be a szobortestbe
be a csontokba csontvelőbe
örvény szívében fekete lyuk

érintésed életveszélyes

az önkívület áramlása
földeletlen képzelőerő
fegyelmetlen szinapszisok
egyetlen kisülés ölni tud
egy pillanat és átég a bőr
harmadfokon ég el az ideg
felhólyagosodik a lélek
elhal nem sérülhet meg újra
áramtalanított gondolat
félrevezethetsz borzongok
illatod nyomot hagy